

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 8-A DUPĂ PAȘTI

(†) Pogorârea Sfântului Duh
(Cincizecimea sau Rusaliile)

† SF. MC. IULIU VETERANUL;
SF. MĂRTURISITOR
IOAN RUSUL

POGORÂREA SFÂNTULUI DUH

Sărbătoarea Rusaliilor constituie cea mai veche sărbătoare creștină împreună cu cea a Paștilor, fiind prăznuită încă din vremea Sfinților Apostoli. Despre ea amintesc Sf. Apostol Pavel (1 Cor. 16, 8) și Sf. Luca (Fapte 20, 16). În ziua Cincizecimii S-a pogorât Duhul Sfânt, în chip de limbi de foc, peste Sfinții Apostoli, în foisorul unde stăteau ei, și s-a așezat peste fiecare dintr-înșii. Pentru cinstirea Sfântului Duh, dumnezeieștii Părinți, care pe toate bine le-au tocmit, cu prilejul Cincizecimii, au rânduit o sărbătoare deosebită, în această zi a Rusaliilor.

Mântuitorul făgăduise înainte de patima Sa venirea Sfântului Duh, zicând: „De folos este ca Eu să Mă duc; că de nu Mă voi duce Eu, Mângâietorul nu va veni”. Și iarăși: „Voi ruga pe Tatăl și alt Mângâietor va trimite vouă: Duhul adevărului, Care din Tatăl porcede”. Iar după patimă, înainte de înălțarea la cer, iarăși a zis: „Iar voi să rămâneți în Ierusalim, până când vă veți îmbrăca cu putere de sus”. Deci, făgăduindu-le pe Mângâietorul, acum L-a trimis lor pe Acesta. Pe când Ucenicii se găseau în foisor, în ziua Cincizecimii, cam pe la ceasul al treilea din zi, s-a făcut pe neașteptate tunet din cer, în așa fel, încât a străbătut mulțimea adunată la Ierusalim, din toată lumea; și Duhul Sfânt S-a văzut în chip de limbi de foc, pogorând nu numai peste cei doisprezece Apostoli, ci și peste cei șaptezeci de ucenici; și aceștia au început să grăiască în limbi străine, fiecare din Apostoli grăind limbile tuturor neamurilor. Astfel, nu numai cel de alt neam auzea pe Apostol grăind în limba sa proprie, ci și Apostolul înțelegea și grația limba fiecărui neam. Din pricina aceasta mulțimea socotea că sunt beți, căci neînțelegând cum fiecare Apostol poate grăi tuturor în limba fiecăruia, îl socotea pe acela beat. Alții, însă, se mirau zicând: Ce înseamnă aceasta? Mulțimea, adunată la Ierusalim pentru praznic, era din toate părțile pământului: părți, mezi și elamiți, care fuseseră robiți puțin mai înainte, de Antioh. Deci, Duhul Sfânt a venit după ce au trecut zece zile de la înălțare, iar nu îndată după înălțare, spre a face pe Ucenici să-L aștepte cu și mai multă înflăcărare.

Tradiția zice că în fiecare zi venea să se închine aceluia Trup îndumnezeit al lui Hristos câte una din cetele îngerilor.

Deci, după împlinirea celor nouă zile, împăcarea fiind săvârșită prin Fiul, în a zecea zi a venit în lume și Mângâietorul. În ce privește Pogorârea Duhului după cincizeci de zile de la Paști, aceasta ar fi în amintirea Legii Vechi; că Israel a primit cele zece porunci după un timp de cincizeci de zile de la trecerea prin Marea Roșie. Să se mai țină seamă și de asemănări: acolo era un munte, aici un foisor; acolo s-a văzut foc, aici limbi de foc; iar în locul tunetului și negurei din Sinai, aici s-a auzit un vuiet de vifor năpraznic. Duhul Sfânt S-a pogorât în chip de limbi de foc, ca să arate că este în legătură cu Cuvântul cel viu; sau pentru că Apostolii trebuiau să învețe mulțimile și să le aducă la Hristos și prin mijlocirea Cuvântului. S-a pogorât apoi, în chip de

foc, ca să arate pe de o parte, că Dumnezeu este foc mistuitor, iar pe de alta, pentru nevoia de curățire; și S-a împărțit în limbi, pentru haruri. Și precum odinioară a amestecat pe cei ce știau numai o limbă și i-a împărțit în mai multe limbi tot așa și acum, celor ce cunoșteau numai o limbă, le-a dat să cunoască multe limbi, ca să adune pe cei ce erau de diferite limbi, risipiți în toate laturile lumii. Faptul s-a petrecut într-o zi de sărbătoare, pentru a fi cât mai mulți cei adunați și ca prin ei vestea să se răspândească pretutindeni; apoi și pentru ca cei ce se aflau acolo de Paști și văzuseră cele săvârșite atunci asupra lui Hristos, să aibă de ce să se minuneze. Faptul s-a petrecut în ziua Cincizecimii, fiindcă se cuvenea ca tot în timpul în

care se dăduse Legea cea Veche, să se reverse și harul Duhului; după cum și Hristos săvârșind un nou Paște propriu, făcuse în loc de Paștile cel obișnuit, Paștile cel adevărat.

Duhul nu s-a așezat pe buzele Apostolilor, ci pe capetele lor, căci capul este ocârmuitorul și partea cea mai aleasă a trupului și cuprinde în el mintea, de la care și limba își trage graiul. Pe de altă parte, este ca și cum Duhul Și-ar lăsa

glasul prin limbă, așezându-Se asupra capetelor Apostolilor și rânduindu-i astfel învățători ai tuturor celor de sub soare. Vuietul care a avut loc și focul s-a întâmplat din pricină că ele au fost și în Sinai, arătând prin aceasta, că și atunci și acum Duhul este Același, dând Legea și orânduind toate. Mulțimea s-a tulburat de vuietul suflării, fiindcă socotea că vine împlinirea tuturor celor prevestite de Iisus, iudeilor, cu privire la nimi-

cirea lor. Se spune „ca de foc”, ca să nu cugete cineva despre Duhul Sfânt că ar fi avut vreo însușire trupească. Apostolii au fost învinuiți de beție. Dar Petru, sculându-se și vorbind în mijlocul mulțimii, a dovedit că lucrul acesta nu este adevărat, aducând mărturie cuvântului proorocului Ioil. Astfel a înduplecat dintre ei, cu cuvântul, ca la trei mii, să vină la Hristos. ❖

Părintele Dinu

VIATA ȘI MINUNILE SFÂNTULUI MĂRTURISITOR IOAN RUSUL

Astăzi, 27 mai, Biserica Ortodoxă face pomenirea Sfântului Ioan Rusul, mărturisitor al credinței creștine ortodoxe, care s-a proslăvit prin răbdare, smerenie și bunătate la începutul secolului al XVIII-lea, fiind în robie la un stăpân turc. Sfântul Ioan este iubit de credincioși pentru grabnicul ajutor pe care-l oferă tuturor celor care-i solicită ajutorul, iar în ultimii ani mai multe sfinte locașuri de la noi din țară l-au primit ca ocrotitor. Românii au mare evlavie la Sfântul Ioan Rusul pentru că au primit tămăduiri, prunci și alte rezolvări minunate în necazurile lor.

Sfântul Ioan Rusul s-a născut în jurul anului 1690 în Rusia. A căzut prizonier la turci, în timpul războiului dintre ruși și turci, în jurul anului 1711. Ajuns prizonier între tătari în timpul luptelor pentru dezrobirea Azofului, cuviosul este vândut unui ofițer turc și dus în ținutul Procopie, din Asia Mică, aproape de Cezareea Capadociei.

Zile amare urmează pentru Ioan, căci este chinuit și îndemnat să se lepede de Hristos pentru a-și ușura suferințele. La toate el răspunde cu răbdare, mult curaj și nădejde, căci preferă să moară decât să se lepede de Hristos Cel Înviat. „Dacă mă lași liber în credința mea, îți voi împlini cu sânguință poruncile. Dacă mă silești să-mi schimb credința, mai degrabă îți predau capul decât credința. Creștin m-am născut și creștin voi muri”, îi răspunde ofițerului, într-una din clipele grele, de încercare, când acesta voia să îl oblige să se lepede de Hristos.

Cât a fost prizonier, Sfântul Ioan Ru-

sul s-a făcut următor smereniei lui Hristos, care s-a născut în ieslea din Betlem, căci, fiind rânduit să îngrijească de vite, se odihnea într-un colț al staulului în care ostenea zilnic. Cu rugăciunile sfântului, noaptea grajdul se umplea de bună mireasmă, devenind lăcaș de nevoie. Tot noaptea mergea în ascuns în apropiere la o biserică a Sfântului Gheorghe, unde făcea priveghere și primea Sfintele Taine.

O minune din timpul vieții sale i-a făcut pe cei din casa stăpânului să-l respecte. Căci într-o zi în care stăpânul era în pelerinaj la Mecca, la o masă în familie, stăpâna își exprimă regretul că soțul ei nu poate și el mânca din pilaful gustos, care, de altfel, era preferatul lui. Sfântul Ioan se oferă să trimită el farfuria stăpânului, iar stăpâna, râzând cu mesenii săi, i-o dă, gândind că vrea să mănânce el pilaful sau să-l dea unor săraci, cum știa că mai face. Cuviosul se retrage la locul său de odihnă, rugându-se. Minunea se con-

firmă când, întors de la Mecca, stăpânul aduce cu sine farfuria pe care o găsisese într-o zi în camera sa, aburindă, cu pilaful care îi plăcea atât de mult! Atunci, toți cei din casă, văzând această minune, s-au cutremurat și îl priveau pe cinstitul Ioan ca pe un om plăcut lui Dumnezeu. Sfântul Ioan Rusul a continuat să trăiască în nevoie, îngrijind de animale și dormind în staul, deși stăpânii i-au dat o cămăruță.

Sfântul Ioan Rusul a primit de la Dumnezeu darul de a cunoaște ceasul morții sale și, chemând preotul pentru Împărtășanie, acesta, temându-se de turci, i-a adus Sfânta Împărtășanie într-un măr pe care-l scobise. Îndată după împărtășanie a trecut la Domnul, în anul 1730.

Iar în 1733, Sfântul Ioan Rusul se arătat în vis preotului său, înștiințându-l că trupul său a rămas întreg și neputrezit, iar preotul, cu mulțime de credincioși merge la mormânt, unde Dumnezeu coboară o lumină cerească deasupra lui, și astfel se află trupul întreg, bine mirositor. Sfintele moaște sunt puse atunci în Biserica „Sfântul Gheorghe”, unde sfântul obișnuia să privegheze.

În 1832, turcii trecând prin orașul Procopie, jefuiesc biserica și aruncă în foc moaștele Sfântului Ioan Rusul. Trupul sfântului se mișcă în mijlocul flăcărilor, ca și cum ar fi viu, înfricoșându-i foarte tare pe profanatori. A doua zi, creștinii curăță trupul sfântului de cărbuni și cenușă, minunându-se că l-au aflat întreg, nears. Doar o negreală se mai păstrează și astăzi ca mărturie a întâmplării de atunci.

După anul 1922, moaștele Sfântului Ioan au ajuns în insula Evvia, în actualul oraș Procopie. Aici i-au ridicat o nouă biserică, a cărei construcție s-a terminat în anul 1951. Ea adăpostește racla cu moaștele Sfântului Ioan Rusul, la care zilnic vin sute de pelerini. ❖

SFÂNTUL MARE MUCENIC IOAN CEL NOU DE LA SUCEAVA

„Sfintele moaște din țara noastră formează o cunună duhovnicească de pietre scumpe, care sfințesc, încununează și ocrotesc Biserica și poporul nostru dreptcredincios. Înaintea lor îngenunchem cu evlavie și cerem ajutorul sfinților, prin rugăciunile și mijlocirea lor către Bunul Dumnezeu. Câte inimi zdrobite nu s-au mângâiat aici! Câte lacrimi de mame, de copii și de orfani nu s-au alinat aici! Câți bolnavi nu și-au dobândit sănătate și ușurare la moaștele sfinților din țara noastră! Între acestea, moaștele Sfântului Mucenic Ioan de Nou de la Suceava se bucură de mare cinstire și respect. Ele sunt cele mai vechi din țara noastră și aici se mângâie și se alină multe suferințe și necazuri omenști.”

Arhimandrit Cleopa Ilie

Sfântul Ioan cel Nou a pățimit pentru Hristos în orașul Cetatea Albă, fiind chinuit de tătari în anul 1332. Grec de neam, negustor pe mare, de loc din orașul Trapezunda - Asia Mică, Sfântul Ioan călătorea adesea. Venind odată cu corabia pe Marea Neagră spre Cetatea Albă, el a înfruntat pe stăpânul corabiei, un apusean pe nume Reiz, care voia să-l tragă la credința lui. Dar, neizbutind, Reiz îl părăște, cu vicleșug, mai-marelui cetății, care era păgân, spunându-i că Ioan vrea să treacă la credința lui. La început, ighemonul cetății îl tratează pe Sfântul Ioan cu prietenie. Dar văzând că Sfântul Ioan își apără cu tărie credința, îl dă pe mâna chinuitorilor spre a-l convinge să se lepede de Hristos. Printre altele, este bătut fără milă, dar el rabdă cumplitele dureri din dragoste pentru Domnul. Pentru că nu poate fi convins să adere la credința păgână, este legat de un cal sălbatic, târât în galop pe ulițele cetății, zdrobindu-i-se tot trupul și, în cele din urmă, i se taie capul. Noaptea însă trupul Sfântului Ioan strălucea de o lumină cerească, fiind păzit de trei bărbați sfinți. Preotul locului îl îngroapă în cele din urmă în biserică și trupul său stă acolo peste 70 de ani, făcând multe minuni.

Alexandru cel Bun îi aduce moaștele în Moldova

Auzind de minunile pe care le făcea, voievodul Alexandru cel Bun, cunoscut ca fiind foarte iubitor de Hristos și de mucenici, în anul 1402, cu sfatul mitropolitului Iosif Mușat, trimite boieri și oaste în Cetatea Albă ca să aducă în țară moaștele Sfântului Ioan cel Nou.

Însuși domnul Alexandru cel Bun, cu mitropolitul Iosif I Mușat și cu toată curtea și sute de credincioși cu făclii în mâini au întâmpinat cortegiul cu racla cu sfintele moaște. Locul de întâlnire a fost în apropiere de târgul Iașilor. Procesiunea a continuat spre Suceava, capitala Moldovei și cetatea de scaun a Mușatinilor, iar moaștele au fost așezate în catedrala domnească, unde se ungeau domnii țării, adică în biserica Mirăuților. Zi de mare praznic pentru Țara Moldovei, căci se săvârșește atunci Liturghie arhierescă și ieromonahul Grigorie Țamblac, delegatul Patriarhiei de Constantinopol, ține o frumoasă cuvântare.

Peregrinările moaștelor Sfântului Ioan cel Nou de la Suceava

Din anul 1686, sub domnia lui Constantin Cantemir, pe când era mitropolit al Moldovei marele cărturar Dosoftei, abătându-se asupra acestei țări mari năvăliri de oști tătare și poloneze, conduse de craiul Ioan Sobieski, cu sfat de obște, sfintele moaște au fost duse de mitropolitul Dosoftei, împreună cu toate odoarele Mitropoliei, în Polonia, la Zolkiev. Iar moaștele Sfântului Ioan au fost depuse în biserica unei mici mănăstiri catolice, unde au stat în pribegie 97 de ani. Tot acolo a murit și mitropolitul Dosoftei, în anul 1693.

Cronicile vremii mărturisesc că se făceau multe și mari minuni la racla Sfântului Ioan, încât nu voiau polonezii să-l mai dea înapoi, cu toate că erau catolici. De aceea, de teama poporului credincios, nimeni nu îndrăznește să strămute moaștele în Țara Moldovei. Însă în anul 1783, tot un Dosoftei, episcopul de Rădăuți, îl convinge pe împăratul Austriei, Iosif, care a trecut prin Suceava, să dea înapoi acest prețios odor al Moldovei. Din Polonia cortegiul cu moaștele sfântului a plecat noaptea, ca să nu simtă poporul, iar pe cale s-au făcut numeroase minuni de vindecare cu tot felul de bolnavi. În Suceava sfintele moaște au fost așezate în biserica Sfântului Gheorghe, ctitorită de Bogdan al III-lea cel Orb, unde se află și astăzi. Catedrala este cunoscută astăzi sub numele de Mănăstirea Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava.

În timpul primului război mondial, moaștele Sfântului au părăsit din nou, de nevoie, țara. Ororile primului război mondial au cuprins întreaga Europă și multe bunuri s-au pierdut atunci sau au fost înstrăinate. În scopul ocrotirii lor, sfintele moaște au fost duse la Viena și

adăpostite până la 25 iulie 1918 în paraclisul ortodox român de acolo. Revenirea la patriamam a ținuturilor bucovinene a făcut ca Sfântul Ioan cel Nou să fie iarăși ceea ce a fost odinioară, „ocrotitorul a toată Țara Moldovei”.

Prăznuirea Sfântului Ioan cel Nou

La 2 iunie 1662 Cetatea Sucevei a fost asediată de tătari. Preoții n-au putut mișca racla cu moaștele. Au rămas în jurul ei și s-au rugat. Atunci, o furtună a crescut apele râului Suceava, oprind asediul. Minunea a făcut din sfânt ocrotitorul Moldovei și astfel ziua prăznuirii sale a rămas 2 iunie, ziua salvării Sucevei de pârjolul cazacilor zaporojeni în 1622.

La 24 iunie Biserica serbează aducerea moaștelor Sfântului la Suceava, în anul 1402. Astăzi moaștele sale se află la Mănăstirea „Sfântul Ioan cel Nou” din Suceava.

Patimile Sfântului Ioan cel Nou au fost înfățișate în pictura multor biserici din Moldova, mai întâi în pronaosul bisericii de la Dobrovăț, de lângă Iași, în 1529. În 1546, a fost zugrăvită viața și pătimirea sa în 12 scene, pe peretele de sud al bisericii mănăstirii Voroneț. Scene asemănătoare se află și la catedrala episcopală din Roman, iar în pridvorul închis al bisericii mănăstirii Sucevița apar 14 scene din viața și pătimirea sa. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 27 MAI - 03 Iunie 2018

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 27 mai	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Utrenia, Sfânta Liturghie (†) Pogorârea Sfântului Duh (Cincizecimea sau Rusaliiile)
Luni 28 mai	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Sfânta Treime
Miercuri 30 mai	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 1 iunie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 2 iunie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ³⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților Vecernie
Duminică 3 iunie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Utrenia, Sfânta Liturghie Duminica întâi după Rusalii (a Tuturor Sfinților); (Urmarea lui Hristos)

LUCRAREA SFÂNTULUI DUH

Sfântul Duh are un rol deosebit în Revelație și în Biserică: El duce la înfăptuire lucrarea lui Dumnezeu, relația dintre Dumnezeu și creatura Sa. El face creatura transparentă lui Dumnezeu, îi dă „simțirea” lui Dumnezeu. Fără lucrarea Duhului, cuvântul Revelației nu s-ar arăta sufletelor ca și Cuvânt al lui Dumnezeu.

Sfântul Duh locuiește în interiorul sufletului omului, lucrează tainic, luminează sufletele și curăță păcatele. Rolul Sfântului Duh este foarte important în viața creștină pentru că atinge sufletele oamenilor și reușește să inspire și să mângâie sufletele credincioșilor. În Biserică, Sfântul Duh lucrează prin intermediul Sfintelor Taine: Botezul, Mirungerea, Împărtașania, Spovedania, Taina Preoției, Taina Nunții și Taina Sfântului Maslu.

Prezența Sfântului Duh se poate observa și în opere de artă, precum cântecele religioase, picturi, literatură sau oricare artă în care Sfântul Duh inspiră și pătrunde.

Sfântul de origine rusească, Ioan de Kronstadt, are o scriere edificatoare și minunată care descrie omniprezența, puterea și lucrarea fără margini ale Sfântului Duh:

„Duhule Sfinte, Făcătorule de viață, Unul fiind din Sfânta Treime,

Tu ești viața și cuvântul, frumusețea tuturor făpturilor vii și neînsuflețite,

Vecernia Rusaliilor

Duminică, imediat după Sfânta Liturghie, se oficiază Vecernia Rusaliilor, în cadrul căreia se rostesc șapte rugăciuni speciale de cerere a harului Duhului Sfânt. Credincioșii care participă în această zi la Sfânta Liturghie poartă în mâini ramuri de nuc sau tei ce sunt binecuvântate de preoți; ele simbolizează limbile ca de foc prin care s-a arătat harul Duhului Sfânt lucrător în ucenicii lui Hristos, trimiși de El să binevestească Evanghelia Sa în limbi diferite, la toate neamurile. Din această zi, se rostește „Împărate Ceresc”, rugăciune care nu se spune în perioada de la Paști până la Rusalii. ❖

Tu ești culoarea și mireasma plantelor,
Tu ești respirația tuturor ființelor organice și anorganice, fiindcă Tu pricinuiesti rodirea, hrănirea în plante, în arbori și în arbuști.

Tu uzi roadele și le aduci la pârguire prin razele de soare,

Tu luminezi prin soare, lună și stele,
Tu pricinuiesti vânturile în văzduh și valurile în râuri, mări și lacuri,

Tu le împlânzești, Tu pricinuiesti tunelele și fulgerele în crugul ceresc.

Tu plăsmuiești și sădești sămânța omenească, și o crești, și o modelezi într-un organism minunat, cum faci și cu toți embrionii de animale.

Tu ai dat albinelor puțința să facă faguri cu miere și păianjenului să își țeară păienjeniișul, iar viermilor de mătase cononi să-și facă.

Până la nesfârșită felurime împodobești tipurile fețelor omenești de parte bărbătească și femeiască, potrivit felurii popoarelor și națiilor (raselor) și climatelor pământiești.

Tu felurit înțelepțești în lucrurile lor popoarele și inșii în parte, spre îndestularea trebuințelor vieții de obște.

Tu ai luminat și luminezi cu lumina înțelegerii, înțelepțind pe proroci și pe apostoli, pe cuvioși și pe drepti, pe nebu-

nii pentru Hristos și pe toți sfinții.

Tu înțelepțești pe arhitecți, pe sculptori, pe pictori, ca să lucreze în lemn, metal, granit și marmură, ca și pe meșterii care fac felurite lucruri din metal și din sticlă: de la Tine este toată știința și toată arta.

Tu Te pleci spre milă față de păcătoși și pentru numele lui Iisus Hristos, Mielul lui Dumnezeu, Care a luat asupra Sa păcatele lumii, curățești păcatele celor ce cred și se pocăiesc.

Tu împaci și mângâi sufletele, renaști pe om prin Botez,

Tu împărtășești sfințenie și întărire prin Mirungere,

Tu dezlegi de păcate prin Pocăință, după credința în Iisus Hristos,

Tu prefaci pâinea și vinul în preacuratul Trup și Sânge al Domnului,

Tu săvârșești preoții, Tu binecuvântezi căsătoria și zămislirea și pricinuiesti nașterea,

Tu dezlegi păcatele și tămăduiești trupul prin Maslu.

Numărate sunt, Duhule Sfinte, lucrările Tale cele de viață făcătoare, atât în natură, cât și în Împărăția harică a lui Hristos.

Slavă Ție, dimpreună cu Tatăl și cu Fiul!” ❖

Laura Trevisan

Conferințele Parohiei Șerban Vodă

Vă invităm în această seară, la orele 19, să participați la conferința „Creștinism și filosofie antică” ținută de Domnul Theodor Paleologu care ne va vorbi despre „Creștinism și filosofie antică”. Personalitate cunoscută, este fiului lui Alexandru Paleologu, eseist, profesor, diplomat și om politic român. Rădăcinile familiei Paleologu se găsesc undeva în secolul al XI-lea în Imperiul bizantin. Iar familia Paleologu se înrudește și cu familia domnitorului Constantin Brâncoveanu.

Pe cartea de vizită a Domnului Theodor Paleologu s-ar putea găsi câteva din profesiile și ocupațiile sale: scriitor, eseist, critic literar, diplomat și om politic. Ca și tatăl său, a fost membru al PNL. Să amintim că a fost deputat (2008-2012) dar și ministru al culturii (2008-2009) în primul guvern condus de Emil Boc. Cultura sa vastă, educația academică făcută cu precădere în Franța, îl recomandă ca un intelectual de marcă al generației sale. ❖